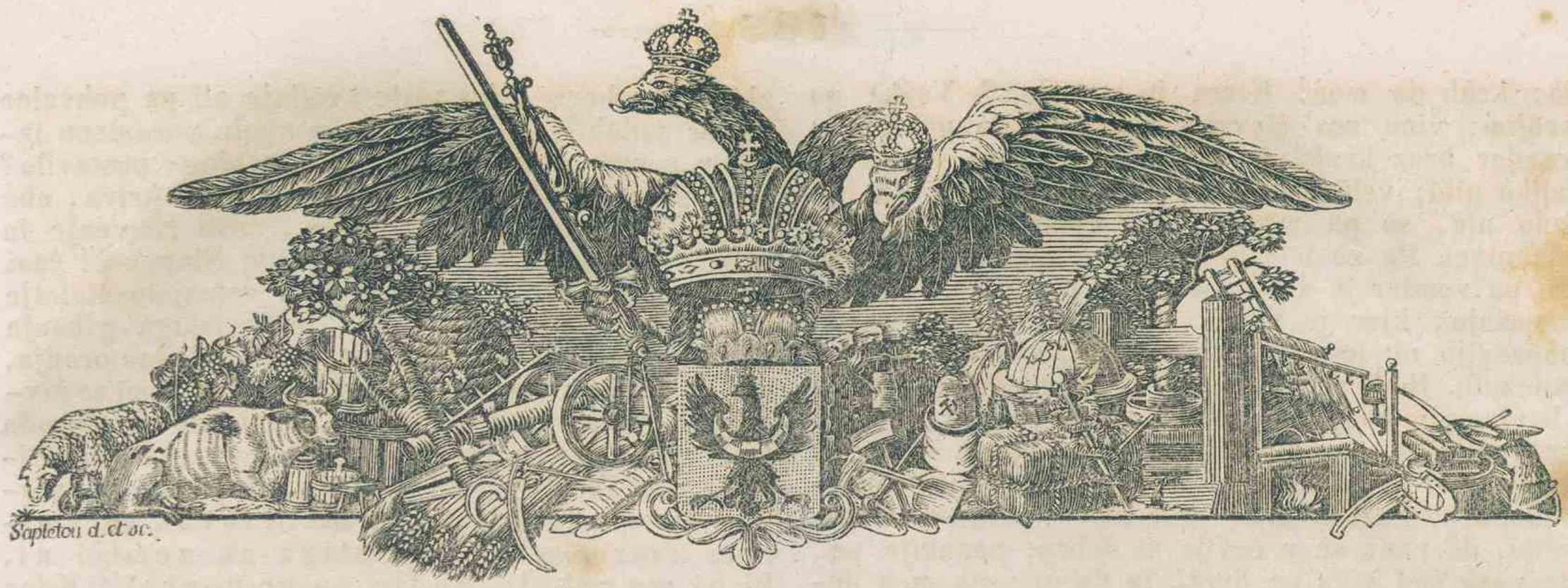

Kmetijske in rokodělske novice.

Na svitlobo dane od c. k. kmetijske družbe.

Tečaj III. | *V srédo 25. Rožnicvéta. 1845.* | List 26.

KRESNI ŽARKI
spoštovanju Gospoda
JANEZA K. KERSNIKA,

Starašina in učenika naravstva na c. k. akademiškim učilisu Ljubljanskim, uda c. k. kmetijskiga družtva, in zgodovinskiga zbora krajnske dežele i. t. d.

ob praznovanju Njegoviga veseliga godú
od domoljubnih učencov darovani in posvečeni.

Danes zopet zvezda mila,
Učenik prepoštovan!
Nam učencam oznanila
Tvojiga godú je dan.

Torej naša Te vesela
Pride družba počastít,
In za Tvoje blage dela
Se goréče zahvalít.

Je Slovenka Te rodíla,
V Krajni si zagledal luč;
Te Slovenja je zvedríla,
Dala Ti narave kluč.

Mnogo lét si že mladósti
Razsvetljaval tèmo zmót,
Zdaj odgrinjaš nam skrivnosti,
Kažeš k svítli luči pot.

Peljal si duhá v víšáve,
Nam odkril si zvezdni ták,
Nam razložil njih postave,
K' jih sledíjo 'z veka v vek.

Bistro nébesa žaréče
Si perkazni nam razvíl,
Grom in blisk, morje šuméče,
Kod in kaj so, nas si učíl.

Bil slovenstva si podpóra
Za predragi dom naš vnét,
Naj zató slovenska zóra
Ti daní še mnogo lét!

Ljubi naša družba zbrana
Te zató in vsak učenc;
Ljubi 'z Krajna, Koratana
In iz Štajerja slovenc.

Tvoje serce pregoréče
Vsim za srečo in blagóst —
Slednje serca na se vléče,
K sebi vabi vso mladóst.

Kar daníca med sestrámi,
Svítlim zvezdami nebá,
To sladkó imé med nami
Tvoje, učenik! veljá.

Solze vsim nam bodo lile,
Pride ko ločitve čas;
Le té misli tolažile
Bodo, ljubi Oče! nas:

De luč uma več ne vgasne,
Ki peržgal jo uk je Tvoj,
De duhá zaklade krasne
Ponesêmo vse sebój.

Naj potim nas žene zgóda,
Kamer lóčeno je kóm,
Ti boš v sercu, in naróda
Tvojga v njim ostal bo dóm.

Tebi draga mati Slava
Poje pesmi naj v spomin,
Dokler bode tekla Sava,
Bode živel Krajne sin!

Ž njo mi glase povzdignímo,
Ki perserčno ljubiš nas:
„Živi, Oče!“ vsi zavpímo,
„Živi! Živi! dolgi čas.“

Nekteri opomini za vinorednike.

Kjer je vino domá, semtertje pa kruha ni najti v hišah. Od kod pride tó? Nekteri ubožni nimajo skorej druziga, kakor majhin vinograd, in v téga vès svoj trud obernejo; drugi, če ravno imajo poljé in travnike; vonder je viditi, de veliko več za vinske gorice skerbé. In sicer se kaže, kakor de bi z vinogradi takó ravnali, kot nektera mati z otrôkam, ki ga preveč mehkuži; ne storé per vsim tem toliko za nje, kakor drugej za polje storé; hodijo jih vedno glédat, in vonder se vinograd, ki bi bil lahko v treh dneh okopán, dostikrat komej v tedni obdéla; takó zgubljeni čas bi se lahko drugam obernil, domá ali na polji kaj popraviti. Ne ljubite vinoredniki samo lepih vinskih goric; ljubite tudi polja rumêne in travnike zelene; ti so mordé kmetu k večimu dobičku, ko vinogradi.

Po vinskih krajih v vino veliko zaúpajo; vino da moč, vino da zdravje, pravijo; — drugej misli-

jo: krùh da moč! Ktera je resnična? Vsaka po svòjim: vino res človeka razveselí in pokrepčá; vonder brez kruha bo malo teknílo, se še ne bo lahko pilo; veliko ljudí pa, ki vina malo pijó ali celo nič, so pa močneji korenjaki, ko semtertje vinopivci. Pa za letó naj ne bo z nikomur prepira. To pa vonder je žalostno, de kér v vino toliko se zanašajo, kjer je domá, večkrat z njim si škodo napravijo ne le po nezmernosti, ampak posébno v boleznih. Bodi si bolezin še takó huda in vročinska: „le vino pij, bo gotovo boljši“, mu pravijo. In bolnik, če ravno se mu ne poljubi, kér natora sama se zoperstavi in kaže de ni za-njo, se vonder sili — bolézin pa huji postane, in še smert pernêse. Dobro vedó, de voda še v čevlje ni dòbra; pazabijo pa, de vsak sod vina ne derží, in de ni vsak meh dober za-nj, in torej tudi ne vsak želodec. Verjemite, ljubi kmetje, saj nekoliko svetovanju zdravnikov; saj vonder ni vsaka njih beseda napačna.

Pravijo tudi: Vino nam da denár! Res, de ga da, pa včasih več drugim, kakor delovnimu kmétu. Koliko truda vonder vinograd potrebuje! kakó po redkim se z dobrim pridélkam obnêse! koliko vina zastónj potêče, kér ga že vsaka plevica, ki jo kmet najme, hoče piti! Takó se v zadnje ne dobí vselej toliko denarja iz njega. Pa zató naj ne bo prepira. Drugo pa je huji. Ubožni kmetič, kér se na vino zanaša, vzame v potrébi, ali še brez potrebe, per bogatincu dnarja na posodbo, rekoč, de bo z moštam plačal. Posojevavec, ki se tukej imenuje namoštnik, v jesén pride, pipo ali cev nastavi, in toči, dokler se njemu zdi, in ceno vina vzame, kakor sam hoče; ubogi vinorednik pa ne vé, ne koliko je dolžán, ne koliko je plačal; le vina mu malo ostane, in morebiti mu v zadnje še vinograd prodajo. Ne bodite neusmiljeni, kteri ste bolj premožni, ne krivični; vi reveži pa tudi bolj rajtajte in prevdarite, in si bolj po pameti pomagajte. P. H.

Avstrijanska obertniska razstava.

(Nadalje.)

Največ se znajde razno izdelane železnine, ki jo je okoli 300 rokodelcov poslalo, med ktero se posebno velike mašine, dva lepa izdelana parovoza (locomotiv) iz cesarske fabrike in druge rečí vidijo; tudi se dobé orala (drevesa) cele iz železa, ki so tako pripravne in lahke, de bi zaslužile našim poljodelcam priporočene biti; potem je pa tudi dovelj rokodél iz volne, pavole, iz prediva in svile; vsake baže sukna, platna, mnogobarvni praprogi (Teppiche); dovelj je mnogoverstnih izdelkov iz stekla (glaža), ki so na več krajih na ogled postavljene in takó z svojo ličnostjo, svitlobo in živimi barvami celo razstavo ozalšujejo; dovelj je usnja, mašin, muzičniga, matematiškiga in kemijskiga orodja. Naša namera ni, celo razstavo na tanjko popisati; kolikor jih je pa iz vsih dežel avstrijanskiga cesarstva do 20. Velkitravna poslalo, pokaže sledeči pregled: iz zgorne in spodne Avstrije 1102, iz Lombarške in Beneške dežele 68, iz Štajerske 67, iz Tirolske 56, iz Ogerske 38, iz Sedemgraške 14, iz Česke 206, iz Moravske in Šlezke 115, iz Ilirske 41, iz Galicije 15, iz Granice 6, iz Dalmacije 6. Splohni znesik 1734. Iz tega se vidi, de je naše kraljestvo Ilirija le malo poslalo in iz teh 41 je samó 10 Krajncov. Kakó, de niso Slovenci serčniga nagovora Novic poslušali? in de je posebno iz tistih, ki so na zadnih razstavah v Celovcu, Gradcu in v Ljubljani zlate, sreberne, bronaste svetinje ali pa pohvalne pisma zadobili, jih tako malo svoje počastene izdelke v red občno-avstrijanskiga blaga postavilo? Bodi nemarnost, bodi ponižnost v temu kriva, obé ste lastnimu dobičku rokodelcov, časti Slovenje in celimu Cesarstvu v škodo. Preljubi Slovenci! časi so se premenili, posebno pa je devetnajsto stoletje čisto novo podobo življenja in ljudskiga gibanja seboj prineslo; zdej veljá drugi skok! Dušne orodja, um in pamet v današnih časih slové: z temi se življenje ozalša, njegove težave polajšajo in priroda (natora) primore, človeškim potrebam služiti. Živali znajo danes to, kar so pod Adamovim gospodarstvam znale; človek pa zmiram naprej gré, in tistiga na zemlji ni, ki bi mu rekel: „do tlè, in ne naprej!“ Kdor pa z to derečo reko ne plane, na samotnih otokih žalosten zastaja. Zatorej, ljubi Slovenci! ki imate pod varstvam visokiga Nadvojvoda Joana obertnisko družtvo, kmetijsko družbo, ki imate za srečo in blaženost domovine vnete rojake; ki vam je lepa zarja izobraženja v „Novicah“ zasijala, ktere vam moči prirode razlagajo, vzroke zastale obertnosti razodevajo, ktere vam sredstva ponujajo in pokazujejo stan svoj poboljšati, bodi v boljšim obnašanju s predivam, ali v sviloreji, ali v bolj primernim oskerbovanju sadja, vina, živine i. t. d. ne pustite vse te zlate svete biti glas vpijočiga v pušavi; ampak pazite in slušajte, de bode vsaka k vašimu pridu izrečena beseda naših Novic na rodovitno zemljo padla in tako stoverstni sad doprinesla! — Ali čas je, se zopet k razstavi oberniti.

(Konec sledí.)

Pogovor

kmetiſhkiga ozheta s ſvojim naravoſlovja suzhenim ſinam, v meſzu Roshnizvetu.

Ş. Şliſhati je, de je v nekterih krajih she tozha pobila.

O. Şo ſe she ljudje kaj samerili zopernim babam, de ſo ſe nad njimi rasnoſile.

Ş. Ali imate tudi vi ſhe to babjo véro, de zopernize tozho delajo?

O. Nikoli ſhe niſim drusiga miſlil.

Ş. Od kod pa véſte, de zopernize tozho delajo? Ali vaſ morebiti vaſhi duhovni uzheniki takó uzhé?

O. Naſhi goſpodje naſ tega ne uzhé; marvezh smirej pravijo in ſhe zlo pridigvajo, de zoperniz ni; pa le teshko jim to verjamemo.

Ş. Sakaj pa ne?

O. Sató, kér miſlimo, de nam v ti rezhi nozhejo reſnize povedati. Şaj ſe bojè ſholarji v oſmi ſholi, ktero ſim she vezhkrat ſliſhal zherno ſholo imenovati, uzhé zopernije, pa tudi obljubijo, nizh od tega ne povedati.

Ş. Kdo vam je pa to neumnoſt povédal? Şaj ſim vender tudi bil v oſmi ſholi, pa nizh ne vém od zopernije, in nikoli ſe je niſmo uzhili. Uzhili ſmo ſe le tiſte poſtave, po kterih natora v ſvojih delih ravná, in kakó ſe njene dela ſposnati in raslagati samorejo, med drusimi tudi, kakó de ſe naredí tozha, pa ne, de jo narejajo zoperne babe. Tudi vaſhi uzheniki ſe niſo drugazhi uzhili in tudi vaſ drugazhi uzhiti ne morejo. Ako bi drugazhi uzhili, bi vaſ goljufali, kar ſe od njih ne ſme miſliti.

O. Ako ni zoperniz, de bi delale tozho; sakaj pa oblakam ſtreljajo, kader ſe napravlja k hudimu vremenu? ali ne sató, de zopernize odganjajo?

Ş. Oblakam ſtreljajo le priproſti, neumni, ſvojoglavni, vrashni ljudje nekterih krajev, kteri rajſhi poſluſhajo neumne ſleparje, kakor pa pametne uzhenike. — Marſikteri tudi sato ſtreljajo, de druge neumneshe oſlepé, de bi jih kaj bolj obrajtali, modrijane imenovali, in de bi jim dali kako plazhilo sa to delo.

O. Sliſhal ſim, de ſo s ſtrelam she kaki zhévelj, kako pezho, ruto ali koſ kakiga oblazhila is oblakov isbili. Janes! od kod ſo pa te rezhí, ako niſo od zoperniz?

Ş. O, ljubi ozhe! koliko rezhí ſe ſliſhi, ki ſo slagane! Pa zhe ſe tudi kdaj kaj takiga naméri, vihar, ki je vezhidel pri hudim vremenu, saneſe take rezhí v srak, ktere v tiſtim kraju padejo na tla, kjer ſe ſtrela, in vrashni ljudje miſlijo, de pridejo od zoperniz.

O. Tudi laſé ſe vezhkrat najdejo v tozhi, od kod pa ti v njo pridejo, zhe ne od zoperniz, ktere jo delajo?

Ş. Tudi laſé veter saneſe v oblake, kteri k tozhi primersnejo, in ſe v nji najdejo.

O. Ali ſe ne svoní tudi oblakam sató, de bi ſe zopernize odgnale, sakaj svonenja ſe neki mozhno bojé?

Ş. Ozhe! to je velika smota in ſhkodljiva vrasha; sakaj svonovi ſo napravljeni in poſvezheni, de ſe s njimi vabi k boshji ſlushbi, de ſe opominja k molitvi in de ſe v kaki potrebi in ſili klizhe na pomozh — ne pa, de bi ſe preganjale zopernize, ki jih ni.

O. Pri naſ pa nashenemo zerkovnika, de mora svoniti oblakam, ali pa mu ne damo bére.

Ş. Ali pa ſhe nikoli ni pobíla tozha, kader je svonil oblakam?

O. Nam je pobíla, ja; pa vender ne tolikokrat, kakor pa bi bila, ko bi ne bil svonil; fizer bi nam pobila vſako leto, ali ſhe morebiti v letu vezhkrat.

Ş. Zhe svonenje odganja zopernize in varva pred tozho; sakaj jih pa ne odshene vſakikrat, kader svoní? Ali imajo mar svonovi vzhaſi vezhi mozh, ko drugikrat? Ali ſo morebiti babe vzhaſi bolj terdovratne, ko drugikrat? Ali tozha vſako leto pobije v tiſtih krajih, kér ne svonijo oblakam? Dajte mi odgovor na te vpraſhanja! — Ali ni tedaj neumno in hudobno zerkovnika k temu ſiliti in mu ſhe béro saperati?

O. Ako svonenje nizh ne pomaga, pa vunder tudi ne ſhkodje nizh; satorej naj ſe svoní po navadi.

Ş. Vſelej tako svonenje vezh ſhkodje, ko pa pomaga. Svonovi ſe s takim terboſanjem poſhkodvajo in pred zhaſam ubijejo; je treba druge napraviti, ki doſti veljajo. Vezhkrat ſe je she tudi primerilo, de je treſhilo v svonik in de je ubilo tiſtiga, kteri je svonil. S takim svonenjem ſe ſkasuje nepokorſhina duhovſki in deshelſki goſpoſki, ktere to prepovedujejo, in ravno savoljo te nepokorſhine bi lahko Bog sa kasen (ſhtraſingo) poſlal tozho takim ſvojoglavzam.

O. Ko bi po tvojim bilo, bi ſe nikoli ne ſmelo svoniti oblakam.

Ş. Po zeſarſkih poſtavah dovoljeno in od zerkve poterjeno je, nekoliko posvoniti, kader ſe napravlja k hudimu vremenu, pa ne odganjati zopernize, ampak le snamnje dati, de bi s sdrusheno molitvijo Bogá proſili sa odvernenje neſrezhe.

O. Pri vſim tvojim modrovanju ti ſhe vunder ne verjamem, de ni zoperniz.

Ş. Kdo je vſigamogozhni vladar vſiga ſvetá?

O. Kdo drugi, ko Bog?

Ş. Ali bi ſe pa Bog samogel imenovati vladar ſvetá, zhe bi zopernize samogle ljudem ſhkodovati, kakor bi hotle, in s tozho pokonzhati to, kar jim je Bog namenil dati? Ali bi po tem takim ne bile babe zhes Bogá in mogozhniſhi, kot on? Kteri pametni zhlovek pa samore miſliti kaj taziga od Bogá, in ga pod oblaſt bab ſtaviti?

O. Zhe tedej ni zoperniz, kdo pa dela tozho?

Ş. Tozha ſe s boshjim pripuſhenjem ſama naredí, kader desh v sraku smersne in smersnjen na tla pade.

O. Kako pa je to, de desh vzhaſi v sraku smersne?

Ş. To ſe sgodí, kader mersla burja ali mersel ſever (kterih eden gotovo piha, kadar tozha bije) takó mozhno srak rasmrasi, de deshevne kaplje smersnejo v tozho; takó smersnjene s mozhjo padajo na semljo, pokonzhajo shita, seliſha, ſadje, in mi pravimo, de je tozha pobíla.

O. Tega ne tajim, de burja ali ſever ne piha, kader tozha bije; tode de bi po leti smersvalo, to mi ne gré v glavo.

Ş. Viſoko v sraku je smirej mersleje, ko pa pri tleh, kar nam ſprizhuje ſneg na viſokih hribih, kteri ſe tudi po letu ne rastaja. Zhe ta she ſam na ſebi hladan srak ſhe burja ali ſever ras-hladí, takó mersel poſtane, de v njim deshevne kaplje smersnejo in ko tozha doli padajo. Glejte! to je sazhetik tozhe!

O. Spet ſi me premagal in mi daneſ zopernize — is glave sbil.

J. Jashirk.

---

3. odgóvor na vprašanje:

kakó se dajo mravljinci od dreves odgnati?

Pri besedi Vas primemo, Vi vprašavci! in cekin je naš! — polastiti se ga pa nečemo, marveč mu še eniga pridružimo, in z dvema rumenjákama se bo dalo še kaj boljiga doseči, ko mravljince od dreves odgnati. Kdor jo bo nar lepši po ſantovsko zapel „Slovó slovenskokmetiškiga, v vojaški stan poklicaniga mladenča“ in jo bo do konca leta v Novicah oznanil, naj oba cekina prejme, med mnogimi, ki se bodo oglasili — po razsojenju častitiga vredništva.

Ta je lepa! marsikteri poreče, z cekinam obrača, predenj ga je zaslužil! — Počasi prijatli, cekin je naš, in ko bi ne bil še naš, bi ga nam mravljinzhna nedolžnost in neškodljivost pomagala zaslužiti.

Mravljinci, prava podoba zedinjenih in prav priljudnih družin, izgled marljiviga in nevtrudljiviga prizadevanja, ne hodijo na drevje iz druziga namena, ko živeža iskat. Leté snažne in čverste živalice, ki se na potih srečvaje vselej pozdravljajo, nar raji živé od mesá in kake sladine. Ko kaka zmed njih kaj več taciga najde, tó bèrž sestricam — pa ne po slovensko ampak po mravljinsko — pové, de tudi one pridejo, od tega jedó, in naj beržej tudi domu znašajo. Če postaviš, kamor si koli bodi iz poti kako govéjo kóst, in mravljinca poiščeš in ga na-njo deneš, bo, kakor hitro se najé, pót na dom našel, kmalo potém celo trumo svoje družine na to — v spominu dobro ohranjeno — mesto pripeljal, in od njih doma do kostí bo cela nepretergana procesija nastavljena. Takó tudi na deželi, kjer so bližej hiš, če pride sam mravljinc v hišo do cukra, hitro se bo cela versta do njega gori in doli gredočih naredila.

Čbelarji terdijo, de pádajo medene rôse. Ko

je pri obilnosti cvetja po močni rôsi tiho, voljno vrême, imajo čbele bogato pašo, tó je prava medéna rôsa; od druge, de bi od neba padala, se nismo mogli še svoje žive dni prepričati. Ako smo ravno za čbelami pogostama hodili, in jih pri njih berilu marljivo oblezovali, se nam je le en samkrat primerilo, de smo jo, pa le samo našli, ki je mano druge baže lizála.

Kakor ima vsakoverstno drevó večidél svoje lastne gosénce, ktere se od njegoviga perja redijo: ima tudi skorej vsaka veči rastljina svoje lastno mišičevje (uší, Blattläuse), ki živí od sladkiga sóka nar mlajših mladičic ali peresc, in sicer v neštevilnih trumah, med kterimi boš z lastnimi očmí nar manj po sedem živih rodov naštel, — na mnogih rastljinah večkrat močno razločenih v farbah in podobah.

Ognusik (Excremente) mnogoverstniga mišičevja se prikaže pod podobo majčkniga, vender vidljiviga dolglatiga mehurčka ali kančka, kakor bistre vòde; ko pade nižej na kako drevesno peró, postane belkast in svetèl madežik; taciga, ali tako mano lizati, smo le enkrat čbelo našli; sicer pa muhe in drugi manji merčesi, večkrat v obilnim številu pričijoči, take madeže proti polizujejo; zakaj, če mišičevo vejo pri sončnim vremenu dregneš, celi oblački taciga merčesa iz nje odleté. Mravljinci ga pa nimajo jezička, kaj taciga polizati; gredó tedaj višej do samiga mišičevja, in tam čakaje, in se po njem sprehajaje, vsako tako butarico proti poprimejo in povžijejo. Naj veči čudo je tó, de mravljinci po celim bleku mišičevja, po starih in mladih rodovih, takó z lahkama hodijo, de nikogar ne pritisnejo ali kaj opraskajo; mišičevje se popolnama takó tiho zaderží, kakor de bi mravljinci clo nič po njem ne hodili!

Poskerbi tedaj, de ne bo clo nič mišičevja na drevesih; mravljinci ne bodo več potem na-nje hodili navadniga sladkiga živeža iskat, — in cekin je naš! — —

Ko bi pa vender še kak posamezen mravljinc, pozablivši ali pomotivši se, na tvoje drevó zašel, nikar se ne boj od njega kake škode; če pred uro rojenimu mišičjimu detetu po njem hodé, clo nič žaliga ne storí, tudi tvoje drevó ne bo od njega škode terpelo.

Ali ni pri temle nekaj pomote? Kar Vam mišičevje na drevesih nadleguje, na nedolžne mravljince, ki še njih prebivališa snažijo, zvračujete! —

Kar pa mravljinsko poškodovanje sadja vtiče, nismo še nikoli našli, de bi kaj druziga jédli kakor hruške in precmagane, to je, prezrele fige; pri temle so pa takó dovoljni, de, dokler ene hruške ali fige do čistiga ne snedó, se druge ne lotijo.

Če pa želiš, de bi, pri zrejanju taciga sadja, ti ga clo pri miri pustili, postavi jim ob tacim času k deblu pod drevó kosic cukra, poišči mravljinca — ako je več mravljiš, iz vsaciga po eniga — in ga deni na cuker; takó jim boš prav vgodil, dolgo pot na drevó skrajšal, in dokler bodo imeli nad cukram zadosti živeža, ne bodo dalje hodili, iskat ga — in cekin je naš! — — Pevci! za dva cekina, ali se ne bo dalo imenovano „slovó“ zapeti? — —

V. V.

Za Ljubljanski muzeum kaj.

Iz Kobiljeglave poleg Štdanjela na Goriškim smo unidan tale dopis prejeli: 28. dan Velkitravna so v neki soseski na terdim Krasu, Volčjigrad imenovani, v Stanovski komisii, pri zniževanju neke hiše černe škerle vun jemali. Med nekimi preterganimi škerlami so znamnje ribe z njenimi pravimi košicami in udi našli; vsaka nar manjši košica je bila natanjko na kamnu vtisnjena viditi. To je čuden prikazik, kakó de je ta riba v terd kamen prišla in sicer na visokim, skorej nar bolj terdim Krasu. *)

A. B.

Urno, kaj je noviga?

(Kje so pač letas muhe ostale?) Dozdej je le poredkama kaka viditi.

(Na Angležkim v Landsdalu) je unidan neki konj cerknil, ki je starost do 42 let dosegel. Dva dni pred smertjo je še po navadi delal.

Prošnja.

Častiti pisatelji, ki so nam že davnej kake sostavke za natis v Novice poslali, nej nam nikar za zlo ne vzamejo, če dozdej še niso mogli na svitlo priti. Odloženo ni opušeno. Kar ni samó za danes pisano, vrednosti ne zgubí, akoravno tudi pozneji med občinstvo pride.

Vredništvo.

Opomba.

Nej častiti prejemniki Novic bukvoveze opomnijo, de bodo pri vezanju „Vinoreje“ predgovor, ki je današnjimu listu pridjan, začetku te knjige, to je precej po zaglavnim listu privezáli. Perstavek k Vinoreji, namreč popis na Dolenskim, na Hrovaški meji in na Štajarskim znanih tertnih plemen bo berž ko bo mogoče sledíl.

Vredništvo.

Današnjimu listu je perložen list Nr. 26 perdjan.

*) Mi smo gosp. A. B. za to oznanilo prav hvaležni, zakaj po pričevanju v teh rečeh dobro znajdeniga gosp. Freyerja je to perva najdba okamnjene ribe na Krasu. Gotovo je, de je nekdej tukej vôda bila in de je zgorej imenovana ribja podoba in njeni ostanjki, nekdaj živa riba bila, ktera je tukej po odteku vôde ostala in sčasama okamnéla. Dozdej je bilo na Krasu že veliko okamnjenih červičev, polžev i. t. d. najdenih, ribe pa še ne.

Naš dragi pisatel A. B. je tedaj prijazno poprošen, de bi pripomogel, de bi natis te ribe, z škerlam in vsimi košicami vred, v Ljubljenski muzeum prišel, kjer vse take reči z posebno skerbjo naberajo in shranjujejo. Za kakiga druziga človeka nimajo take reči nobene posebne vrednosti; v muzeumu so pa kar zlo obrajtane. Razun tega pa gosp. A. B. še prosimo, de bi k temu tudi natanjčni popis pridjal, v kterim kraju je bila imenovana riba najdena, in de bi se tamkej še več enacih škerlov razklálo in na tanjko pregledalo: morebiti bi se zamôglo, še kaj več okamnin najti in za Ljubljanski muzeum pridobiti.

Vredništvo.

Shitni kup.	V Ljubljani 21. Roshnizveta.		V Krajnju 16. Roshnizveta.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pfhenize domazhe ..	—	—	1	27
1 » » banafhke ..	1	21	1	26
1 » Turfhize	1	4	1	9
1 » Şorfhize	—	—	1	8
1 » Rèshi	1	2	1	10
1 » Jezhmena	—	—	—	58
1 » Profa	1	3	1	10
1 » Ajde	—	49	—	57
1 » Ovfa	—	—	—	40

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik* v *Ljubljani.*